

ци зазиждаха проломите на друга, изграждаха нова крепост около черква-
та на Света Богородица, пращаха надменни отговори на ^{заплахите} ~~предложенията~~
които провождаше хан Батий:

"Ако ми се покорите ще ви опростя. Но ако се съпротивлявате, мно-
го ще пострадате и жестоко ще загинете"

Киевчани не се покорили и продължили борбата докрай. Затова на сън
Яков чуваше трясък от копия, звън на щитове и грохот на саби връз
шлемове, скърцане на обсадни машини и рев на татарски камили. А небето
тъмнееше от облаци стрели, кръвта се лееше като вода, докато през една
тъмна нощ той бе преплувал Днепъра и отишел да прибере майка си в
градището Дороговски...

Сънят не слизаше само над клепките на севастократора. Забравени
копнежи, недоизживяни скърби бяха се отново събудили в сърцето на царе-
вия брат.

Ония синьозелени самодивски очи, онай висока и горда девича снага,
движеща се плавно, като лебед, дългите плитки, руси като зряло жито...
Сестрата на Киевските князе... Можеше ли един изгнаник дошел от далечна
земя, княз без власт, без имоти, по чиито стъпки дебнат убийци, за да спи
спокойно онай който им бе отнел бащиния престол в Търново, можеше ли ~~тук~~
да вдигне очи към тая за която идеха посолства с молба да седне на
обкован със злато стол, редом с знатен съпруг?

Вятърът бе спрял, с негът се сипеше бавно, леко, непрестанно. Навън се
чуваха само равномерните стъпки на стражите. Двата любими Асенови за-
гари, изтегнати край огнището, от време на време тихо изскимтяваха и на-
остряха уши в дрямката си. Александър забеляза че Яков следи с замислен
поглед бавните му стъпки, от стена до стена. Младежът понечи да стане. Но
севастократорът ~~му~~ ^{направи} знак спокойно да почива. После седна до него
върз мечата коза.

- И ти ли не спиш?